

'Dit is geen dagboek' is een **aangrijpende, herkenbare, muzikale** en zelfs geregeld grappige voorstelling.

Dit is geen dagboek

Muziektheater

Dit is geen dagboek door BEER. Naar het gelijknamige boek van Erna Sassen. Vanaf 13 jaar. 25/1, Theater aan de Silinger, Houten. Tournee t/m 5/4.

Het verdriet van Boudewijn om zijn moeder wordt mooi en lichtvochtig gebracht.

Een depressieve puber, een dode moeder (zelfmoord), klassieke muziek en een vriendin die op het moment suprême ziek wordt – mogelijk ernstig ziek. Dat zijn pittige thema's voor een jongeren-voorstelling. Maar ze zijn te belangrijk om uit de weg te gaan, getuige ook de recente gebeurtenissen rond een 15-jarige scholier in Heerlen en een wiskundeleraar in Den Bosch.

De mannen van BEER Muziektheater nemen de handschoen op en maken van de bewerking *Dit is geen dagboek* een aangrijpende, herkenbare, muzikale en zelfs geregeld grappige voorstelling. Ze worden daarbij geholpen door het directe, eerlijke en felle taalgebruik in het gelijknamige tienerboek van Erna Sassen uit 2009.

Regisseur Aike Dirkzwager bewerkte de inktzwarte belevenissen tot een mooi, lichtvochtig mozaïek over de rouw van de 16-jarige Bou(dewijn). De voorstelling springt heen en weer in de tijd: soms blikt Bou luchtig terug, soms vloekt hij zijn woede, angst en eenzaamheid eruit, zoals over de 'kutstreek' die zijn moeder hem heeft geleverd, het verlies aan 'vrienden' die geen vriend willen zijn van jongens-met-dode-moeders, en zijn angst voor seks (want intiem en dichtbij) met de optimistische Pauline.

Fraaie vondst is het projectie-

scherm waarop zinnen uit zijn schrift (géén dagboek) opduiken. Wat ook goed werkt: acteur René Groothof die met kleine stembuigingen en variaties in motoriek verschillende rolletjes speelt: de volwassen Boudewijn, zijn vader, 7-jarige zusje Pluis, oma, mentor en zelfs de scho-liere Pauline.

In het midden, hoppend van schrijftafeltje naar het knalrode, beslapen matras ('mijn hol'), acteert Daniël Cornelissen met een jaloersmakende vanzelfsprekendheid. Zijn Bou is in alles een puber. Van het krabben door zijn haar tot het sloffen in joggingbroek. Hij neemt je voor hem in, ondanks (of dankzij?) zijn grove taalgebruik.

En net als je denkt, waarom schrijft Bou ouderwetse briefjes en gebruikt hij geen smartphone, wordt ook dat raadsel opgelost. Bou heeft een zwaar puberbestaan, maar er komt een moment dat 'het leven ophoudt rampzalig te zijn'.

Annette Embrechts